

UNIVERSITAT DE VALÈNCIA

Servei de Publicacions

Col·lecció Biblioteca Lingüística Catalana

- Substantiu i adjectiu
Julio Calvo
162 pàgs. - 530 ptes.
- Els modificadors intraoracionals i interoracionals
R. Morant i E. Serra
108 pàgs. - 530 ptes.
- Sintaxi i semàntica de l'article
A. Briz i M. Prunyonosa
124 pàgs. - 530 ptes.
- Paremiologia
Maria Conca
111 pàgs. - 530 ptes.
- L'oració composta (I): La coordinació
Mª Josep Cuenca
126 pàgs. - 750 ptes.

Novetat

- Català col·loquial
Lluís Payrató
222 pàgs. - 1.246 ptes.

Col·lecció Acadèmia dels nocturns

Novetats

- Ombres esvalotades (narrativa)
Juli Avinent
67 pàgs. - 595 ptes.
- Espill de cabòries (poesia)
Jaume Morell
56 pàgs. - 530 ptes.
- L'amor del rei Artús (narrativa)
Xosé L. Méndez Ferrín
108 pàgs. - 700 ptes.

Adolf Pizcueta, el gegant invisible

S'ha mort tal com havia viscut: discretament, sense fer cap soroll, com si la seua mort haguera de passar tan inadvertida com ell volgué que fóra la seua vida. S'ha mort sense haver volgut que fóra reconeguda mal públicament l'alta exemplaritat de la seua vida, la importància sovint decisiva de les seues actuacions, la seua presència constant al centre o al costat de tot allò que en aquest país s'ha fet de més important, de més sòlid i substancial en favor de la normalitat nacional dels valencians.

Era vice-president d'Acció Cultural amb la mateixa dignitat, amb la mateixa dedicació silenciosa i permanent, amb el mateix esperit constructiu, amb la mateixa visió clara de les

personalismes sempre, amb infinita paciència i amb infinita constància, va estar a favor de sumar, de crear, d'actuar amb ordre i amb eficàcia. Mal no va permetre que la seua persona fóra altra cosa que un punt de concòrdia, de serenitat i de fidelitat indestructible.

Del seu passat, de la seua història personal i de les seues aportacions sovint transcendents a la recuperació lingüística, cultural i nacional del País Valencià, no volia parlar mai: com si tot allò no tinguera cap importància, si no era com a motiu de reflexió per al present: *que no passe com llavors, solia dir, que per culpa de capelletes i d'antagonismes personals es van frustrar tantes coses*. La seua atenció estava centrada en el present. I sempre va saber perfec-

Adolf Pizcueta amb Joan Fuster, el nostre president.

realitats que va manifestar durant tota la seua llarga vida de valencià i patriota exemplar. El seu esperit incomparablement lúcid fins els últims dies, la seua memòria i la seua experiència única, la seua extraordinària informació i l'agilitat increïble de la seua intel·ligència el van fer animador, suport i conseller de la nostra entitat com no n'hem tingut ni en tindrem d'altre igual. Sempre va ignorar les baralles i les misèries de capelletes

tament què era allò que el present demanava: acció política i acció cultural. En els anys vuitanta haguera subscrit encara les mateixes paraules que va escriure en un article del 1935, pensant en el camí que Catalunya ja havia recorregut, i en el que ens quedava per recórrer als valencians: *«Els polítics són, en efecte, els que bastelxen l'edifici, però els materials per a la construcció els abasten els desvetlladors de la cultura*